

Рим формує бачення - четвертий номер

Відродження давніх суперечок: боротьба навколо тлумачення пророцтв у адвентизмі

Jeff Pippenger
2024-08-08

Нас заздалегідь попередили, що «старі суперечки» відродяться в останні дні.

«В історії та пророцтві Слово Боже змальовує довготривалий конфлікт між істиною та помилкою. Цей конфлікт і досі триває. Те, що було, повториться. Старі суперечки будуть відроджені, а нові теорії постійно виникатимуть». Вибрані послання, книга 2, 109.

Незмінно ті давні суперечки були сатанинною спробою підірвати роль сучасного Риму, бо саме папський Рим останніх днів утворює видіння. Є кілька прикладів цього факту в історії адвентизму. Першою була суперечка між протестантами та мілеритами, представлена на піонерській діаграмі 1843 року. Єдиною згадкою на священній піонерській діаграмі 1843 року, яка "була спрямована Господом і не повинна бути змінена", що не була прямим посиланням на пророчу істину Божого слова, було відображення суперечки мілеритів із протестантами того періоду. Протестанти ототожнювали "грабіжників твого народу" з одинадцятого розділу, чотирнадцятого вірша книги Даниїла як Антіоха Епіфана, тоді як мілерити знали, що це Рим.

"164 Смерть Антіоха Епіфана, який, звісно, не виступав проти Князя князів, оскільки він помер за 164 роки до народження Князя князів." 1843 Піонерська діаграма.

Після цього виникла суперечка між Джеймсом Вайтом і Урією Смітом щодо правильного ототожнення «царя півночі» в одинадцятому розділі книги Даниїла. Джеймс мав рацію, ототожнюючи «царя півночі» в останніх віршах одинадцятого розділу Даниїла з папським Римом, або, як я це називаю, сучасним Римом. Сміт стверджував, що «цар півночі» одинадцятого розділу Даниїла, вірш тридцять шостий, — це атеїстична Франція.

Вірш 36. І цар чинитиме на свій розсуд; і звеличить себе та піднесе себе над кожним богом, і говоритиме нечувані речі проти Бога богів, і матиме успіх, доки не звершиться гнів; бо те, що визначено, буде здійснено.

«Цар, згаданий тут, не може позначати ту саму владу, про яку щойно йшлося; а саме папську владу; бо наведені ознаки не відповідатимуть, якщо застосувати їх до тієї влади». Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 292.

Сміт додав власне «приватне тлумачення», коли заявив: «Цар, введений тут, не може означати ту саму владу, про яку щойно йшлося; а саме, папську владу; бо наведені ознаки не матимуть сили, якщо застосувати їх до тієї влади». Боже Слово ніколи не підводить, і граматично некоректно використовувати людське твердження, щоб заперечити чітку

граматичну структуру уривка. У вірші сказано «і цар», що вимагає, аби згаданий тут цар був тим самим царем, який представлений у попередньому уривку. Немає жодних свідчень про нового царя, і Сміт стверджує, що «та сама влада, про яку щойно йшлося», була «папською владою». Він визнає у своїй книзі, що від вірша тридцять першого до вірша тридцять п'ятого йдеться про папську владу, а без граматичних доказів, які ідентифікували б нового царя у тридцять шостому вірші, він просто твердить, що вірші після тридцять п'ятого вірша не відображають пророчих характеристик папської влади. Тому він вносить свою думку про Францію.

Коли Сміт розглядає сороковий вірш, хибна пророча платформа, яку він спорудив на своєму приватному тлумаченні, змушує його визначити тристоронню війну, яка, згідно з його припущеннями, ототожнює царя півдня з Єгиптом, що в цьому вірші «наступає» на Францію, а Туреччину він ототожнює з царем півночі, який також іде проти Франції. Це додане людське тлумачення вибудовує пророчу модель, у якій Сміт визначає буквальний Армагеддон, де Туреччина прямує до Єрусалима, що знаменує закриття випробувального часу для людства, коли Михаїл встане. Упродовж історії адвентизму було написано багато книжок, які правильно виявляють хибність такого застосування.

Метою цієї статті не є розгляд наслідків приватного тлумачення Урії Сміта, а лише окреслити полеміку, що виникла, коли він почав просувати своє приватне тлумачення, адже, коли Джеймс Вайт виступив проти його хибного погляду, це стало ще одним напрямом полеміки в адвентизмі, де правильне ототожнення Риму було атаковане помилковим застосуванням.

Була також затяжна суперечка щодо «щоденного» в книзі Даниїла, коли лаодикійський адвентизм прийняв відступницький протестантський погляд, що ототожнює «щоденне» в книзі Даниїла зі служінням Христа у святині, всупереч усталеній основоположній істині, що «щоденне» було символом язичницького Риму.

Тоді я побачила стосовно «щоденного» (Дан. 8:12), що слово «жертва» було додано людською мудрістю і не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто виголошував клич години суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були одностайні щодо правильного розуміння «щоденного»; але в сум'ятті після 1844 року були прийняті інші погляди, і настали темрява й сум'яття. Від 1844 року час не був випробуванням і вже ніколи ним не буде. Ранні твори, 74.

У час кінця, у 1989 році, коли були розкриті останні шість віршів одинадцятого розділу книги пророка Даниїла, царем півночі тоді було визнано папський Рим, як це раніше визначив Джеймс Вайт у своїй полеміці з Урією Смітом. Вайт застосував методологію «лінія на лінію», спростовуючи помилку Сміта. Вайт доводив: якщо остання держава, представлена в Даниїла 2, і остання держава, представлена в Даниїла 7, і остання держава, представлена в Даниїла 8, — усі вони Рим, то на підставі трьох ліній свідчення держава, яка приходить до свого кінця в Даниїла 11, — це Рим, а не Туреччина, як твердив Сміт.

Пророчий рух третього ангела, який розпочався 1989 року, невдовзі після 11 вересня 2001 року зіткнувся із суперечкою щодо першого розділу книги пророка Йоїла. У перших п'яти віршах два свідки — спочатку покоління, потім комахи — засвідчують поступове руйнування, завдане адвентизму Римом. «П'яниці» у пророцтві, за Ісаєю, — це «мужі насмішники, які правлять Єрусалимом». Вони пробуджуються у четвертому й останньому поколінні. Це поступове руйнування є духовним, бо йдеться про Єрусалим останніх днів, і, починаючи з бунту 1863 року, лаодикійські адвентисти сьомого дня поступово переймали доктрини Риму.

Слово Господнє, що було до Йоїла, сина Петуїла. Послухайте це, старці, і прихиліть ухо, всі ви, мешканці землі. Чи бувало таке за ваших днів або навіть за днів ваших батьків? Розкажіть про це своїм дітям, а нехай ваші діти розкажуть своїм дітям, а їхні діти — іншому поколінню. Що залишила гусінь, те поїла сарана; а що залишила сарана, те поїла черва; а що залишила черва, те поїла гусениця. Прокиньтесь, п'яниці, й плачте, і голосіть, усі, хто п'є вино, через молоде вино, бо воно відняте від ваших уст. Йоїл 1:1-5.

Після того як великі будівлі міста Нью-Йорка впали, стало зрозуміло, що пізній дощ тоді почав «покрапувати», і що суперечка з другого розділу книги пророка Авакука, яка здійснилася в історії міллеритів, знову розгорілася. Суперечка стосувалася правильної пророчої методології.

Стану на свою сторожу та поставлю себе на вежі, і пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім на мою скаргу. І відповів мені Господь і сказав: Напиши видіння, і ясно виклади його на таблицях, щоб біг той, хто читає його. Бо видіння ще на призначений час, і до кінця воно промовить і не збреше; хоч і забариться, чекай його, бо неодмінно прийде, не забариться. Ось гордий: душа його несправедна в ньому, а праведний житиме вірою своєю. Також, бо вино зраджує; він пихатий чоловік, що не затримується вдома, розширює свою жадоху, як шеол, і, як смерть, не насититься, але збирає до себе всі народи й накопичує до себе всі племена. Авакума 2:1–5.

Випробування, описане в другому розділі Авакума, було прообразом випробування руху ста сорока чотирьох тисяч, що почався, коли 11 вересня 2001 року зійшов могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення. Тоді почалася суперечка між тими, хто стояв на підвалинах адвентизму, зображених на піонерській таблиці 1843 року, і тими, хто, за Авакумом, «переступає через вино», і хто були «п'яницями» Йоїла, які тоді «прокинулися», але лише для того, щоб «нове вино» було відняте від їхніх «уст».

Єврейське слово «geroved» у першому вірші означає «сперечатися з». Аргумент, поданий міллеритським сторожам, було представлено на піонерській діаграмі 1843 року, яку створили в травні 1842 року на виконання цих віршів. Одна група, що жила своєю вірою, перебувала в суперечці щодо пророчого послання теперішньої істини для того періоду з іншою групою, яка згрішала вином. Це п'яниці Йоїла, які прокидаються й виявляють, що вино, символ вчення, відняте від їхніх уст. Вони — Ісаєві п'яниці Єфрема, які правлять Єрусалимом і не здатні зрозуміти книгу, що запечатана.

Горе вінцю пихи, п'яницям Єфраїма, чия славна краса — квітка, що в'яне, які на вершині родючих долин тих, кого перемогло вино! Ось, у Господа є могутній і сильний, який, мов градова буря та нищівна хуртовина, як потік могутніх вод, що розливається, — повалить на землю рукою. Вінець пихи, п'яниці Єфраїма, буде потоптаний ногами. . . . Зупиніться та дивуйтеся; волайте й кричіть: вони п'яні, але не від вина; хитаються, але не від міцного напою. . . . Тому слухайте слово Господнє, ви, глузівники, що керуєте цим народом, який у Єрусалимі. Бо Господь вилив на вас дух глибокого сну й заплющив ваші очі — пророків; а ваших начальників, провидців, Він укрив. І все це видіння стало для вас, як слова запечатаної книги, яку дають тому, хто грамотний, кажучи: Прочитай це, прошу тебе; а він каже: Не можу, бо вона запечатана. А книгу дають тому, хто неграмотний, кажучи: Прочитай це, прошу тебе; а він каже: Я неграмотний. Ісаїя 28:1–3, 14; 29:9–12.

Спів Авакума між п'яницями Єфраїма та тими, хто живуть вірою в Боже пророче Слово, чітко визначено як суперечку щодо правильної чи неправильної методології у свідченні Ісаї, бо Ісаїя вказує, що саме методологія «рядок за рядком» змушує п'яниць спотикатися й увійти в завіт зі смертю.

Але й вони помиляються через вино, і від міцного напою сходять із дороги; священник і пророк помиляються від міцного напою, їх поглинуло вино, вони сходять із дороги від міцного напою; блудять у видінні, спотикаються в суді. Бо всі столи повні блювоти й нечистоти, так що немає місця чистого. Кого ж Він навчить знання? і кому дасть зрозуміти вчення? Тих, що відлучені від молока, відняті від грудей? Бо припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; трохи тут, трохи там. Бо заїкуватими устами та іншою мовою говоритиме Він до цього народу. Тим, яким Він казав: Ось спочинок, дайте спочити стомленому; і ось освіження; та вони не схотіли слухати. І було для них слово Господнє: припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; трохи тут, трохи там; щоб вони йшли, та падали навznak, і розбивалися, і попадалися в тенета, і були схоплені. Тому послухайте слово Господнє, глузливці, що правите цим народом, який у Єрусалимі. Бо ви сказали: Ми уклали союз зі смертю, і з пеклом маємо угоду; коли перейде навальна кара, вона не прийде до нас: бо неправду ми зробили собі притулком, і під облудою сховалися. Ісаїя 28:7–15.

Тоді Ісаїя вказує на те, що Бог вклав у суперечку Авакума, що принесе суд на п'яниць, і це був наріжний камінь — «сім часів» двадцять шостого розділу книги Левіт, перше пророцтво про час, до розуміння якого Гавриїл і ангели привели Вільяма Міллера.

Тому так говорить Господь Бог: Ось, Я кладу на Сіоні камінь за підвалину, камінь випробуваний, дорогоцінний наріжний камінь, міцну підвалину; хто вірує, не покvapиться. І покладу правосуддя за мірило, а праведність — за відвіс; і град змете притулок неправди, а води затоплять сховище. І ваш заповіт зі смертю буде скасований, і ваша угода з пеклом не встоїть; коли пройде бич, що валиться потоком, тоді будете ним потоптані. Ісаїя 28:16-18.

Невдовзі після того, як Господь повернув Свій народ до стародавніх стежок, починаючи з 11 вересня 2001 року серед учасників руху існувала група, яка дійшла висновку, що чотири

комахи пророка Йоїла представляли іслам третього «Горе». Коли методологія «лінія на лінії» була відкрита Божому народові в тому останньому поколінні, було визнано ключове пророче правило. Це правило — потрібне застосування пророцтва, і група, яка визнала, що чотири покоління Йоїла представляли іслам третього «Горе», неправильно застосувала це правило потрібного застосування пророцтва, щоб обґрунтувати своє хибне тлумачення.

Тоді, у період 2014 року, Сатані було дозволено увійти до цього руху через гомосексуальну "woke"-програму з Великої Британії та Австралії, яка будувала свою атаку на хибному тлумаченні історії, викладеної в одинадцятому розділі книги Даниїла, віршах з першого по п'ятнадцятий. Про-гомосексуальні лідери, які проникли в цей рух і атакували його, зрештою заявили, що адвентизм має вибачитися перед Папою Римським за нібито висунення неправдивих звинувачень проти антихриста, Папи Римського. Метою цієї атаки було знищити цей рух і насамперед внести плутанину щодо самого уривка (Даниїла 11:1-15), де названо "розбійників твого народу".

Усі ці суперечки були спробою Сатани заплутати символ папського Риму. Немає нічого нового під сонцем, за словами наймудрішої людини, яка коли-небудь жила. Сьогодні суперечка знову ґрунтується на ототожненні Риму, символізованого як «розбійники народу твого». Нове приватне тлумачення стверджує, що «розбійники народу твого» — це Сполучені Штати, і, роблячи так, вони, очевидно, не усвідомлюють, що це та сама суперечка, що й найперша між міллеритами та протестантами. Існує й старий вислів, приписуваний авторові XVI століття Джону Гейвуду: «Немає нікого такого сліпого, як той, хто не хоче бачити». Інший варіант цього вислову: «Немає нікого такого глухого, як той, хто не хоче чути». Більшість, ймовірно, не знає, що цей вислів приписують Гейвуду, і не розуміє, що вислів Гейвуда походить з біблійних уривків, зокрема з Єремії та Ісаї, а також процитований Ісусом у Новому Завіті.

Послухайте ж це, о, люди безумні й без розуміння; які мають очі, та не бачать; які мають вуха, та не чують. Єремія 5:21.

Саме «нечестиві» у Даниїла й «нерозумні діви» у Матвія не розуміють «примноження знання». Примноження знання у 1989 році полягало насамперед у визнанні, що останні шість віршів одинадцятого розділу книги Даниїла окреслюють остаточне піднесення та падіння папства, або, як я це назвав, Сучасного Риму. Ці вірші вказують на Сполучені Штати, але лише щодо стосунку Сполучених Штатів до папської влади. «Нечестиві» й «нерозумні» протиставляються «мудрим», і мудрі останніх днів розуміють примноження знання у 1989 році. Нерозумні — це ті, що мають очі, але не бачать, і вуха, але не чують.

І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для нас? Тоді сказав я: Ось я, пошли мене. І Він сказав: Иди й скажи цьому народові: Слухаєте справді, але не розумієте; і бачите справді, але не сприймаєте. Зроби огрубілим серце цього народу, обтяж його вуха і закрий його очі, щоб очима не бачили, і вухами не чули, і серцем не розуміли, і не навернулися, і не були зцілені. Ісаїя 6:8–10.

Люди, до яких звертається шостий розділ книги Ісаї, — це ті, хто заявляють, що перебувають у вістці «теперішньої істини», яка прийшла 11 вересня 2001 року, бо шостий розділ книги Ісаї вказує, що це відбувається, коли «земля повна слави Господньої». Земля була осяяна Божою славою, коли зійшов ангел з вісімнадцятого розділу книги Об'явлення, коли великі будівлі міста Нью-Йорк були повалені Божим дотиком.

У рік смерті царя Уззії я бачив Господа, що сидів на престолі, високому та піднесеному, а край Його одежі наповнював храм. Над Ним стояли серафими: у кожного по шість крил; двома вони закривали обличчя, двома закривали ноги, а двома літали. І кликали вони одне до одного й казали: Святий, святий, святий Господь Саваот, — уся земля повна Його слави. І захиталися одвірки від голосу того, хто кликав, і дім наповнився димом. Ісаїя 6:1-4.

Сестра Вайт пов'язує проголошення ангела з подією, що знаменує час, коли ангел з вісімнадцятого розділу книги Об'явлення наповнює землю своєю славою.

Коли Бог збирався послати Ісаю з посланням до Свого народу, Він спершу дозволив пророкові у видінні зазирнути в Святе Святих святилища. Раптом брама і внутрішня завіса храму, здавалося, піднялися або були відсунуті, і йому було дозволено вдивитися всередину, у Святе Святих, куди навіть ноги пророка не сміли ступити. Постало перед ним видіння Єгови, що сидів на престолі, високому й вознесеному, а шлейф Його слави наповнював храм. Навколо престолу були серафими, як вартові при Великому Царі, і вони відбивали славу, що їх оточувала. Коли їхні хвалебні пісні лунали глибокими нотами поклоніння, стовпи брами тремтіли, немов струшені землетрусом. Неоскверненими гріхом устами ці ангели виливали хвалу Богові. «Свят, свят, свят — Господь Саваот», — вигукували вони; «уся земля повна Його слави». [Див. Ісаїя 6:1-8.]

Серафими довкола престолу так сповнені благоговійного трепету, споглядаючи славу Бога, що й на мить не милуються собою. Вся їхня хвала — Господу сил. Дивлячись у майбутнє, коли вся земля наповниться Його славою, переможна пісня перекликається від одного до іншого мелодійним співом: «Свят, свят, свят — Господь сил». Працівники Євангелія, 21.

Ісаїя, який представляв Божий народ під час періоду запечатування, що розпочався 11 вересня 2001 року, отримав послання, щоб нести його народові, який мав очі, але не захотів бачити, і мав вуха, але не захотів чути. Ісус як Альфа й Омега ілюструє кінець періоду запечатування ста сорока чотирьох тисяч початком. Наприкінці знову буде посланець, представлений Ісаєю, який несе послання народові, що обирає не бачити й не чути. Це послання призведе до остаточного очищення ста сорока чотирьох тисяч. Це послання є словами Істини, що принесені з Божого пророчого свідчення. Те пророче свідчення є «видінням», яке встановлюється силою, символізованою як «грабіжники твого народу».

У наступній статті ми розглянемо кожну з цих суперечок і накладемо їх одна на одну у манері «рядок на рядок». Лінія міллеритів, лінія Сміта та Вайт, лінія «щоденного», лінія «північного царя» 1989 року, лінія комах Йоєля і нинішня суперечка. Шість давніх суперечок, які при розгляді «рядок на рядок» чітко утверджують істину першої суперечки,

представленої на піонерській діаграмі 1843 року. Ця істина полягає в тому, що Рим — «грабіжники твого народу», які звеличують себе, які падають і утверджують видіння.

«Мені було показано, що діаграма 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів; що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була віднята». Ранні твори, 74.

Відкинути істини, подані на тій схемі, означає водночас відкинути авторитет Духа Пророцтва, і схема вказує, що саме Рим, а не Сполучені Штати, встановлює «видіння», яке є тим «видінням», про яке Соломон навчає нас, що без того «видіння» Божий народ загине.

Сатана ... постійно нав'язує фальшиве — щоб відвести від істини. Останній обман сатани полягатиме в тому, щоб звести нанівець свідчення Духа Божого. «Де немає видіння, народ гине» (Приповісті 29:18). Сатана діятиме винахідливо, різними шляхами і через різні знаряддя, щоб похитнути довіру залишку Божого народу до правдивого свідчення.

"Спалахне сатанинська ненависть проти Свідчень. Дії Сатани будуть спрямовані на те, щоб похитнути віру церков у них з тієї причини: Сатана не матиме такого вільного шляху, щоб вводити свої обмани й зв'язувати душі у своїх оманах, якщо до попереджень, докорів і порад Духа Божого дослухатимуться." Вибрані послання, книга 1, 48.

Той, Хто бачить приховане, Хто читає серця всіх людей, говорить про тих, хто мав велике світло: "Вони не скорботні й не приголомшені через свій моральний і духовний стан. Так, вони вибрали власні дороги, і їхня душа має приємність у своїх мерзотах. Я також оберу для них омани й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не слухали; але чинили зло в очах Моїх і вибрали те, що Мені не до вподоби." "Бог пошле їм сильну омани, щоб вони повірили неправді," бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися, "але мали приємність у неправедності." Ісаї 66:3, 4; 2 Солунян 2:11, 10, 12.

Небесний Учитель запитав: «Яка ще сильніша омана може звести розум, ніж удавання, що ви будете на вірній підвалині і що Бог приймає ваші діла, тоді як насправді ви чините багато що згідно з мирською політикою і грішите проти Єгови? О, це великий обман, зваблива омана, яка оволодіває розумами, коли люди, що колись пізнали істину, плутають вигляд благочестя з його духом та силою; коли вони вважають, що багаті й розбагатіли і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді потребують усього». Свідчення, том 8, 249, 250.